

vidt, mener jeg, vi havde en Pligt til at hjælpe og støtte dem, efter at Fængselets Døre havde lukket sig efter dem, saa de virkelig kunde faa Nytte af det, de havde lært. Af det ærede Medlems Tale fik man absolut ikke det Indtryk, at der arbejdes i den Hensigt, som det var Meningen, der skulde arbejdes i, og jeg vil da meget henstille til den højtærede Justitsminister, under hvem dette jo sorterer, at man nøje undersøger, om det er Arbejdsmetoden, der er Skyld i det, eller det er Lederne, som ikke forstaaer deres Opgave. Hvis det sidste er Tilfældet, skal vi have andre Ledere. Det er en overordentlig vigtig Sag, at alle disse unge Mennesker ikke gaar til Grunde.

Vi var for en Tid siden nødte til at bevilge en hel Million Kroner til Udvidelse af Fængselet, fordi Kriminaliteten er vokset i en saa uhyggelig Grad. Man maa hurtigst muligt tage det Spørgsmaal op til Drøftelse, hvor Grunden hertil ligger, og hvad der kan gøres derimod. Man kan ikke bygge en ny Straffeanstalt og saa slaa sig til Ro og lade alt gaa i den gamle Gænge. Da det blev vedtaget, at Nyborg Straffeanstalt skulde ledes efter andre Principper end dem, der gjaldt for de øvrige Anstalter, glædede jeg mig, fordi jeg tror, at man netop derved kom ind paa den rigtige Vej overfor disse Første-Gangs-Forbrydere. Jeg vil meget indtrængende henstille til den højtærede Justitsminister, at dette Spørgsmaal gøres til Genstand for en alvorlig Prøvelse, om det virkelig er saadan, at Lederne ikke er deres Plads voksnede. I dette Fængsel skulde det jo være saaledes, at ikke alene det legemlige Arbejde var en vigtig Faktor, men at de unge ogsaa kom under aandelig Paavirkning, og at der tillige blev drevet Gymnastik og Sport, saa at man kunde lade de unge forstaa, at de kan komme tilbage igen og gøre sig gældende i Samfundet uden at behøve at være pinte af Trykket af, at de har været Forbrydere.

Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden sagde endvidere, at det ogsaa paa dette Omraade er bedre at forebygge end at helbrede, og det er jeg fuldstændig enig med ham i. Det ærede Medlem kom derved ind paa en Omtale af Forsorgen for Børnene, og jeg er ganske enig med ham i, at her maa vi begynde. Hvis vi skal redde de unge, maa vi begynde franedent, altsaa med Børnene. Nu vil jeg dog straks sige, at jeg ønsker ikke, at hele Danmark bliver en stor Forsør-

gelsesanstalt, men jeg ønsker — og her ved jeg, at jeg har mit Parti med mig —, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe Børnene, men vel at mærke, uden at Forældrenes Ansvar bliver taget bort. Selvfølgelig er jeg ikke blind for, at i de allerlaveste Kredse maa vi ganske roligt tage Børnene uden Hensyn til Forældrene. Der er Forældre — navnlig saadanne, som det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) talte om —, som ikke magter deres Opgave og ikke har den Ansvarsfølelse, de burde have, for de Børn, de har sat i Verden. Men der er ogsaa en stor Skare Mennesker, som ikke alene kan magte deres Opgave som Forældre, og det er disse Mennesker, vi skal hjælpe. Det er alle de Forældre, som er nødte til at gaa paa Arbejde for at skaffe Brødet til Børnene; naar baade Fader og Moder maa gaa paa Arbejde, maa vi træde til og hjælpe dem. I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa en Institution som Kvindehemmet i Læssøesgade, hvor jeg synes, denne Sag er taget op paa en ideel Maade. Der findes baade Vuggestuer for de mindste, Asyl for de lidt større, Fritidshjem og endvidere Hjem for de unge Kvinder, der kommer galt af Sted. Det er en udmærket Institution, og den er helt igennem bygget over Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Det er netop det, som mit Parti altid har holdt paa, at med Hensyn til den sociale Hjælp maa vi ind paa Princippet: Hjælp til Selvhjælp, for ikke at tage Ansvaret bort fra dem, hvem det rettelig tilkommer; vi skal arbejde i Forening med dem, vi skal støtte dem, naar de trænger til Hjælp. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Samfundet har en stor Pligt overfor alle disse Børn; de er jo ikke selv Skyld i, hvordan de er kommet til Verden, og heller ikke selv Skyld i, under hvilke Forhold de kommer til at leve i Verden.

Naar der saa bliver Tale om, at vi maa tage en Del af Børnene bort fra deres Hjem uden Forældrenes Samtykke og anbringe dem under Værgeraad og paa Opdragelsesanstalter, maa jeg sige, at jeg fuldt ud kan slutte mig til de Udtalelser, det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) fremsatte om, at de smaa Børnehjem vil være de bedste. Jeg er enig med ham i, at vi ikke skal sætte Børnene i store Børnehjem med mange Børn, men derimod saa vidt muligt anbringe dem i mindre Børnehjem, hvor de kan faa Følelsen af, at de virkelig er i et Hjem. Der er jo intet, der har en saa stor Magt over et Barn, og intet, der